

УДК 94:355.454(477.83-25) "1921/1939"

Андрій Щеглов

ЛЬВІВСЬКИЙ ГАРНІЗОН У ПЕРІОД З 1921 ПО 1939 РІК

У статті, на основі наявної документальної джерельної бази та історіографічних розробок досліджено дислокацію підрозділів Львівського гарнізону у 1921-1939 роках. Відображено особливості формування гарнізону на початку 20-х років минулого століття, висвітлено зміни в його структурі у міжвоєнний період.

Ключові слова: *Львів, гарнізон, Друга Річ Посполита, польське військо, військовий підрозділ.*

Необхідність утримування польською державою у своєму складі територій, захоплених після Першої світової війни, – так званих «Східних кресів» та постійна небезпека з боку Радянського Союзу призвели до значної мілітаризації Львова. Місто набуло стратегічного військового значення. Тут розміщувався підрозділ військового територіального командування, а міський гарнізон був одним із найбільших у міжвоєнній польській державі. До його складу входили підрозділи піхоти, артилерії, кавалерії, авіації, танковий підрозділ та інші. Окрім бойових військових частин, у Львові дислокувалися різноманітні підрозділи забезпечення та навчальний заклад з військовою підготовкою – Корпус кадетів № 1. Однак, на сьогодні проблематика військових підрозділів Львівського гарнізону у міжвоєнний період є малодослідженою та потребує опрацювання.

Аналіз останніх досліджень та публікацій дозволяє стверджувати, що проблематика військових формувань, які перебували у Західній Україні загалом та у Львові зокрема, певною мірою висвітлена у польській історіографії. Натомість, у працях українських науковців ці питання розглядаються побіжно. Певні аспекти функціонування військових частин відображені у праці колективу львівських істориків на чолі з професором П. П. Ткачуком, яка присвячена історії військової освіти Львова [1].

Аналізуючи доробок польських науковців, необхідно насамперед виокремити працю А. Остаєнка, що присвячена питанням функціонування військово-адміністративної одиниці польського війська – VI округу корпусу, командування якого знаходилось у Львові. Автор, окрім висвітлення діяльності та структури командування округу корпусу та служб, значну увагу присвятив характеристиці підпорядкованих гарнізонів тогочасних Львівського, Тернопільського та Станіславівського воєводств, їх культурно-освітньому життю, співпраці військовиків із цивільною владою населених пунктів, пропольськими парамілітарними організаціями і т. ін. [28].

Історії польських військових частин присвячена видавнича серія «Нариси воєнної історії польських полків у вересневій кампанії» (у вітчизняній історичній науці більше відома як «Польська кампанія», «Вторгнення в Польщу 1939»). Нариси, хоча і здебільшого висвітлюють участь цих частин у воєнних діях, однак містять певні відомості про функціонування військових підрозділів Львова у мирний час. Серед цих нарисів знаходимо складові, що присвячені «львівським» військовим формуванням – 5-го полку легкої артилерії (том 58) [38], 6-го полку важкої артилерії (том 54) [39], 6-у танковому батальйону (том 125) [26], 40-го полку піхоти (том 168) [37].

Історія кавалерійського підрозділу міжвоєнного Львова – 14 полку уланів – знайшла своє відображення у праці Б. Поляка [30]. «Праця полку у мирний час» становить лише частину історичної розвідки та присвячена питанням дослідження командного складу підрозділів полку, зв'язків військовиків із громадськістю міста, місця спорту в полковому житті і т. ін. Загальна проблематика структурної організації та застосування польських кавалерійських підрозділів висвітлена у праці Є. Тима «Кавалерія у операції та бою» [34]. Історія «львівських» підрозділів піхоти розглянута у працях Я. Одземковського [19] та Є. Войцеховського [35, 36], в яких, хоча і досить принагідно, все ж відображена історія військових частин у 1921-1939 роках. Важливою розвідкою, що присвячена польській піхоті, є монографія З. Ягелло. У ній автор, опираючись на широку джерельну базу, описує розвиток організаційної структури цього роду війська, аналізує систему підготовки кадрів для піхотних підрозділів та озброєння польських полків піхоти [18].

Участь дивізіону винищувачів 6 авіаційного полку у вересневій кампанії досліджена у книзі Л. Лиджби [24]. Тут висвітлені деякі аспекти питання створення та функціонування підрозділу напередодні Другої світової війни. У монографії Є. Павлака про польський повітряний флот фрагментарно висвітлена історія львівських військових авіаторів [29].

В. Лісовський ґрунтовно дослідив методи навчання та виховання у польських навчальних закладах кадетського типу [23].

Автор поставив за мету простежити створення Львівського гарнізону та дислокацію його підрозділів у 1921-1939 роках.

За початок формування Львівського гарнізону міжвоєнного періоду можна вважати середину 1921 року. Саме тоді, після закінчення польсько-радянської війни, у польському війську розпочалася праця з його переведення на умови функціонування у мирний час. Навесні цього року була проведена масштабна демобілізація, а влітку – військово-адміністративна реформа. Остання передбачала, насамперед, зміну управлінських структур, а саме – ліквідацію генеральних округів та створення округів корпусів. Згідно з наказом міністра військових справ № 7600/Org від 22 серпня 1921 року, територію новоствореної держави відповідно до військових потреб поділено на десять округів корпусів [7, s. 1]. Львів став одним із військових командних центрів, командування округу корпусу № VI розташовувалось саме у цьому місті. У 1921 році округ корпусу № VI обіймав майже всю територію так званої Східної Малопольщі, а саме: Тернопільське воєводство повністю, частину Львівського воєводства (до 1 жовтня 1934 року – повіти Бібірка, Львів-місто, Львів-повіт, Рава Руська, Сокаль, Жовква, після 1 жовтня 1934 року до округу корпусу № VI було включено повіти Гродек Ягелонський (тепер – Городок), Рудки та Яворів [14; 28, s. 60]), частину, а після 17 квітня 1931 року – усе Станіславівське воєводство (з 1 жовтня 1927 року повіти Стрий, Сколе виключені з округу корпусу № X та включені до округу корпусу № VI [13], 17 квітня 1931 Турківський повіт було включено до Львівського воєводства [16]). Він мав зовнішні кордони з Радянським Союзом, Румунією та Чехословаччиною, що у світлі минулих збройних конфліктів значно підвищувало стратегічну важливість цього регіону.

Командування округу корпусу № VI займало триповерховий будинок на площі Бернардинській (сучасна назва – площа Соборна), поруч колишнього готелю «Краківський» [8, s. 74; 22, s. 122; 27, s. 8]. Саме у цьому будинку віддавна розміщувалося військове командування міста та галицької землі. За австрійських часів тут містилося військово командування XI армійського корпусу [5, с. 9].

У кожному з 10 округів корпусів, які обіймали територію усєї тогочасної Польщі, як правило, дислокувалися 3 дивізії піхоти, бригада кавалерії, полк важкої артилерії, підрозділи спеціальних (технічних) родів військ і служб, що разом становили відповідність армійському корпусу [20, s. 99]. В окрузі корпусу № VI дислокувалися 5-а дивізія піхоти з командуванням у Львові, 11-а дивізія піхоти з командуванням у Станіславові та 12-а дивізія піхоти з командуванням у Тернополі. До складу 5 «львівської» дивізії піхоти початково входили 19-й, 38-й, 39-й та 40-й полки піхоти. З них у Львові дислокувалися перший і останній. Навесні 1921 року відбулася реорганізація польських збройних сил. Чотири полкові дивізії піхоти замінено на дивізії, що склалися зі трьох полків. Зазнала реформування і 5-а дивізія піхоти. З її складу вилучено 38-й та 39-й полки, натомість включено 26-й полк піхоти, що раніше входив до складу 7-ї дивізії піхоти. [19, S. 49-51].

Командування 5-ї дивізії піхоти розташовувалось у будинку № 6 на площі Бернардинській (там, де і командування округу корпусу) у приміщенні колишнього «Варшавського готелю» [22, s. 122].

Переважна більшість підрозділів 19-го полку піхоти – його командування, 1-й та 2-й батальйони займали львівський фортечно-казармений комплекс «Цитадель» на горі Вроновських, який був споруджений ще у 1854-1856 роках [9, s. 20; 17, S. 27-28]. 3-й батальйон дислокувався у Раві-Руській, де займав т. зв. «Грюнвальдські казарми піхоти». Там він перебував до серпня 1928 року, коли його було передислоковано до основного місця розташування полку [35, s. 38].

26-й полк піхоти, зважаючи на труднощі розкватування, взимку 1921-1922 років ще перебував поза межами округу корпусу № VI: 1-й та 2-й батальйони полку – у Городку Ягелонському (тепер – Городок), а 3-й – у містечку Радимно. До Львова командування полку, 1-й, 3-й та штабний батальйони були передислоковані на початку літа 1922 року. Пунктом постійної дислокації 2-й батальйону стала Кам'янка-Струмилова (тепер – Кам'янка-Буська) [9, s. 20]. 26-й полк піхоти розміщувався у казармовому комплексі на вул. Ветеранів та Клепарівській. Він був збудова-

ний упродовж 1895-1899 років і становив групу військових об'єктів, до якої входили казарми, манеж для військових потреб та господарські приміщення. Поряд знаходилось поле для тренування солдатів. Також неподалік, під Кортумовою горою, розміщувалась міська стрільниця [3, с. 26-27]. Усе це робило дислокацію полку дуже вигідним з точки зору забезпечення життєдіяльності та тренування особового складу.

2-й батальйон 26-го полку розміщувався у Кам'янці Струмилової до 1927 року, поки не став кадрованим, унаслідок чого його пункт постійної дислокації був перенесений до Львова. Проте, у листопаді 1934 року більшу частину полку, а саме командування, 1-й та 2-й батальйони були перенесені до Городка. У Львові залишився лише його 3-й батальйон. У Городку полк займав казарми ім. В. Ягелло на вул. Львівській. Командир полку був комендантом місцевого гарнізону [36, с. 17].

Єдиним полком піхоти, який у повному складі перебував у Львівському гарнізоні, був 40-й. Він розташовувався у казармах на вул. Св. Петра і Павла (тепер вул. І. Мечникова) навпроти Личаківського кладовища. Ці казарми були збудовані австрійцями для підрозділів ландверу, а у міжвоєнний період носили назву «кошари Ю. Пілсудського» [33, с.13; 4, с. 27].

Артилерійським підрозділом 5-ї дивізії піхоти був 5-й Львівський полк польової артилерії. До складу львівського гарнізону останній було включено у грудні 1920 року [12, с. 38].

Більша частина полку, а саме командування, 1-й та 2-й дивізіони дислокувалися у так званих «казармах Бема» (за австрійських часів – «казармах Фердинанда»), збудованих у першій половині XIX ст., які розміщувалися між вулицями Бема, Городоцької та Янівської (адреса – вул. Городоцька, 4-8) [8, с. 22; 27, с. 152]. Окрім власне казарм, до комплексу будівель входили приміщення для зберігання возів, кузня, тир для дрібнокаліберної зброї, стайні, приміщення для зберігання гармат, відкритий та критий манежі, поле для тренувань, спортивні поля, полковий склад, шведсько-лимарська майстерня, пральня, гараж для автомобілів та житлові будинки [38, с. 8]. Місцем дислокації 3-го дивізіону полку були казарми на вулиці Арцішевського на Клепарові [10, с. 77].

Артилерійським підрозділом львівського гарнізону, що входив до резерву артилерії головнокомандувача польських збройних сил, був 6-й полк важкої артилерії. Він був сформований у 1920 році шляхом об'єднання 12-го та 5-го дивізіону важкої артилерії. До Львова його підрозділи були передислоковані у 1921 році: 9 вересня з Тернополя прибув 12-й, а у листопаді з Ярослава – 5-й дивізіон. Підрозділи полку були розподілені з точки зору дислокації. У казармовому комплексі «Червоний монастир» (вул. Театинська, 6, тепер – вул. М. Кривоноса) розташовувалось командування полку та 1-й дивізіон, у казармах на Філіповці на вул. Торошевича (тепер – вул. Коциловського) – 2-й. Кадри запасної батареї та полковий склад – на вул. Копцовій (зараз – вул. Княжа) [10, с.76-77; 31, с. 12, 15-16].

Кавалерійським підрозділом міжвоєнного Львова був 14-й полк уланів язловецьких. На постійне перебування до міста він прибув 1 листопада 1921 року [11, с. 37]. Улани дислокувалися у казармах на вул. Личаківській, 76-80, які були збудовані у 1894 році на території колишньої фабрики Ф. Пітча та кількох прилеглих будівель, і казармовому комплексі на Яловцю (бічна вул. Личаківської), що складався з житлового корпусу, стайні, ізолятора для хворих коней, складу [3, с. 26]. Також до інфраструктури полку належали манеж і плац для тренувань, що створювало сприятливі умови для підготовки особового складу. З цією метою часто використовувалось передмістя Львова – Пасіки, Погулянка, Винники [30, с. 44].

14-й полк уланів язловецьких, зважаючи на реорганізаційні заходи, пов'язані з кавалерією польського війська, перебував у складі різноманітних підрозділів. З 1921 по 1924 рік належав до 6-ї бригади язди (назва «язда» функціонувала у польській військовій термінології до 1924 року, коли була офіційно замінена на термін «кавалерія» [15]). У 1924-1930 роках – до 16-ї бригади кавалерії з командуванням у Львові. Протягом 1930-1937 рр. організаційно входив до 6-ї окремої бригади кавалерії з командуванням у Станиславові. У передвоєнний час ця бригада отримала назву «Подільська».

1925 року у Львові був створений 6-й авіаційний полк. Спочатку він базувався на військовому аеродромі на так званих Янівських луках (польськ. – *Włonie Janowskie*) [4, с. 42]. Військовий аеродром на цьому летовищі був обладнаний під час Першої світової війни, тоді ж було створено певну військову інфраструктуру – приміщення для персоналу охорони та обслуговування [3, с. 28]. У 1923 році було прийнято рішення перенести його на нове місце – біля села Скнилів, що на південний захід від Львова. У 1925 році розпочалося будівництво нового летовища. До

скнилівського цивільного летовища також був перенесений військовий аеродром. Це відбулося, попри ще не повністю обладнану інфраструктуру, у 1929 році [2, с. 25]. Львівський авіаційний полк існував до кінця серпня 1939 року, коли внаслідок мобілізаційних заходів був розформований, а на аеродромі Скнилів надалі функціонувала база авіації № 6 [29, с. 343]. Під опікою 6-го полку авіації на території Бескидів у с. Устянова діяла військова школа планеризму. У ній проходили підготовку пілоти, а також займалася цивільна молодь у рамках програми з військової підготовки населення. Як правило, більшість цієї молоді в подальшому вступало до школи авіації у Дембліні [25].

У міжвоєнний період розпочинається історія моторизованих підрозділів Львова. У 1925 році автомобілі, у якості швидкого озброєння, були передані підрозділам кавалерії. До 14-го полку уланів язловецьких був прикомандирований 4-й ескадрон автомобілів. У 1928 році, внаслідок проведеної реорганізації, останній отримав автономність та підпорядковувався безпосередньо командирі тактичного з'єднання кавалерії, а саме – командирі 4-ї дивізії кавалерії [26, с. 3-4]. У ході подальшої реорганізації танкових військ у 1933 році відбулось об'єднання танкових та автомобільних підрозділів. У Львові була створена нова військова частина – 6-й батальйон танків та броньованих автомобілів. Дві його танкові та навчальна роти прибули з Варшави. Подальшої реорганізації він зазнав у 1935 році, коли на його базі був створений 6-й танковий батальйон, який розміщувався на трьох військових об'єктах – на вулицях Б. Перацького (тепер – вул. Залізнична), Янівській (тепер вул. Шевченка) та на куті вул. Бема та Кордецького (тепер вул. Ярослава Мудрого та вул. Олени Степанівни відповідно). Умови його дислокації не повною мірою задовольняли потреби підрозділу. Бракувало приміщень для забезпечення харчування (кухні, їдальні), для виховних потреб (світлиці), гаражів для зберігання техніки. Останні були перероблені з колишніх стаєнь, однак не повною мірою відповідали вимогам пожежної безпеки та потребам швидкого виходу або ж евакуації техніки. Істотною проблемою була відстань до приміщень, які служили до навчальних цілей – вони знаходилися на площі Бема, в декількох кілометрах від місця дислокації на вул. Залізничній. На початку 1937 року цю ситуацію вдалося дещо покращити за рахунок перенесення підрозділів забезпечення (складу озброєння № 6, інших складів та майстерень), які розміщувались на території батальйону, до новозбудованих приміщень [26, с. 7].

Окрім перерахованих вище підрозділів, до складу Львівського гарнізону входили Коменда міста, 6-й дивізіон протиповітряної артилерії, 6-й дивізіон жандармерії, військові суд та прокуратура, склад озброєння № 6, 6-й медичний батальйон, 6-й окружний шпиталь ім. Яна III та інші підрозділи.

Навчальним закладом Львова, що здійснював підготовку молоді до вступу в офіцерські школи, був Корпус Кадетів № 1. Він був утворений восени 1918 року в Лобозові під Краковом на базі австрійської Військової реальної школи. Проте матеріальна база тут виявилася для нього недостатньою, що спричинило його перебазування у 1921 році до Львова. Місцем розташування стали будівлі колишньої Школи кадетів піхоти. Ці приміщення були збудовані в парку Кілінського у 1889 році під військовий навчальний заклад [6]. На час переведення Корпусу навчальний заклад у Львові уже мав доволі розвинену базу, до якої належали власний шпиталь, приміщення для персоналу, будинок коменданта школи та допоміжні будівлі: стайні, каретні сараї, спортивні об'єкти, плац і т. ін. [1, с. 8-9]. В середині 1930-х років для потреб Корпусу кадетів було збудовано низку приміщень: навчальний корпус, спортивну базу (стадіон, спортивна зала), каплицю, господарські приміщення тощо [21, с. 85-86]. Навчання у Корпусі проходили кадети з усієї Другої Речі Посполитої, а кількість учнів постійно зростала – від близько 200 у 1921 році до близько 500 у передвоєнний час [21, с. 57-61; 32, с. 24].

Таким чином, у міжвоєнний період, незважаючи на перетворення Львова з столиці Королівства Галичини та Володимирії на адміністративний центр Львівського воєводства, міліарна вага міста не зменшилася. Навпаки, воно набуло стратегічного військового значення, стало не лише одним з найбільших гарнізонів у державі, але й командним центром округу корпусу № VI, до якого у військово-адміністративному відношенні входили території трьох воєводств. Окрім бойових підрозділів, тут знаходився і навчальний заклад з військовою підготовкою, один із трьох у всій країні, що значно збільшувало престиж міста.

Список використаних джерел та літератури:

1. Бураков Ю.В., Голик М.М., Івахів О.С., Красюк О.П., Ткачук П.П., Слободянюк М.В., Харук А.І. Нариси історії Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Львів, 2015. 125 с.
2. Енциклопедія Львова. Том 1. Львів, 2010. 328 с.
3. Енциклопедія Львова. Том 3. Львів, 2010. 736 с.
4. Енциклопедія Львова. Том 4. Львів, 2012. 816 с.
5. Слободянюк М.В. Військовий гарнізон Львова напередодні I світової війни. *Галицька брама*. 2007. № 7-8 (151-152). С. 7-17.
6. Центральний державний історичний архів України у Львові. Ф. 146 Галицьке намісництво. Оп. 54. Спр. 367. Донесення, протоколи, листування та ін. Документи про відкриття школи кадетів у м. Львові. 8 арк.
7. Centralne Archiwum Wojskowe, m. Warszawa. Z. Dowództwa Okręgów Korpusów (Dowództwa Okręgów Generalnych). Sygn. 371.4.3.
8. Centralne Archiwum Wojskowe, m. Warszawa. Z. Dowództwa Okręgów Korpusów (Dowództwa Okręgów Generalnych). Sygn. 371.6.33.
9. Centralne Archiwum Wojskowe, m. Warszawa. Z. Oddział I Sztabu Generalnego. Sygn. 303.3.6.
10. Listy do redakcji. *Cracovia-Leopolis*. 2007. № 1 (49). S. 75-78.
11. Czaykowski W. Zarys historii wojennej 14 Pułku Ułanów Jazłowieckich. Warszawa, 1928. 40 s.
12. Czyrko J. Zarys historii wojennej pułków polskich 1918-1920. 5 Lwowski pułk artylerii polowej. Warszawa, 1930. 39 s.
13. Dziennik Rozkazów Ministerstwa Spraw Wojskowych nr 24 z 24 VIII 1927 r., poz. 292.
14. Dziennik Rozkazów Ministerstwa Spraw Wojskowych nr 7 z 17 IX 1934 r., poz. 121.
15. Dziennik Rozkazów Ministra Spraw Wojskowych nr 17 z 29 IV 1924 r., poz. 261.
16. Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej №34 z 17 IV 1931 r., poz. 238.
17. Hujda W. Zarys historii wojennej 19-go Pułku Piechoty «Odsieczy Lwowa». Warszawa, 1928, 34 s.
18. Jagiełło Z. Piechota Wojska Polskiego 1918-1939. Bellona, 2007. 320 s.
19. Kóspath-Pawłowski E., Matusak P., Odziemkowski J., Panecki T., Radziwiłłowicz D., Rawski T. 5 Dywizja Piechoty w dziejach oręża polskiego. Pruszków, 1997. 212 s.
20. Kozłowski E. Wojsko polskie 1936-1939: próby modernizacji i rozbudowy. Wyd. 2. Warszawa, 1974. 382 s.
21. Księga pamiątkowa dwudziestolecia Korpusu Kadetów Nr.1 Marszałka Józefa Piłsudskiego we Lwowie, (1918-1938). 1, Część ogólna. Lwów, 1939. 140 s.
22. Kulewski A., Włodek P. Lwów; Pruszków, 2006. 415 s.
23. Lisowski W. Polskie korpusy kadetów 1765-1956. Z dziejów wychowania. Warszawa, 1982. 414 s.
24. Łydźba Ł. Lwowski III/6 Dywizjon Myśliwski. Poznań, 2011. 168 s.
25. Majerski S. Początki lotnictwa polskiego we Lwowie. *Semper Fidelis*. 2004. № 4-5. URL: <http://www.lwow.home.pl/sempel/lotnictwo.html> (дата звернення: 23.12.2016).
26. Nawrocki A. 6 Batalion Pancerny. Pruszków, 2001. 44 s.
27. Orłowicz M. Pustrowany przewodnik po Lwowie ze 102 ilustracjami i planem miasta, Wydanie drugie rozszerzone. LwowWarszawa, 1925. 273 s.
28. Ostanek A. VI Lwowski Okręg Korpusu w dziejach wojskowości polskiej w latach 1921-1939. Warszawa, 2013. 480 s.
29. Pawlak J. Polskie eskadry w latach 1918-1939. Warszawa, 1989. 425 s.
30. Polak B. 14 pułk ułanów Jazłowieckich: 1918-1945: (zarys dziejów). Koszalin, 1994. 203 s.
31. Romanowski M. Zarys historii wojennej 6-go pułku artylerji ciężkiej. Warszawa, 1929. 16 s.
32. Sprawozdanie szkolne za rok 1927/28. Lwów, 1928. 34 s.
33. Trojanowski A. ...Ut liberi vivamus. Wspomnienie patriotyczne. *Cracovia-Leopolis*. 2006. № 4 (48). S. 11-16.
34. Tym J. Kawaleria w operacji i w walce. Koncepcje użycia i wyszkolenie kawalerii samodzielnej Wojska Polskiego w latach 1921-1939. Warszawa, 2015. 569 s.
35. Wojciechowski J. 19. Pułk Piechoty «Odsieczy Lwowa» w latach 1919-1939. Pruszków, 2015. 137 s.
36. Wojciechowski J. 26 Pułk Piechoty. Pruszków, 2012. 45 s.
37. Wojciechowski J. 40 Pułk Piechoty «Dzieci Lwowskich». Pruszków, 2007. 52 s.
38. Zarzycki P. 5 Lwowski Pułk Artylerii Lekkiej. Pruszków, 1996. 43 s.
39. Zarzycki P. 6 Pułk Artylerii Ciężkiej «Obronców Lwowa». Pruszków, 1997. 36 s.

Стаття надійшла до редколегії 28.12.2016.

Андрей Щеглов

ЛЬВОВСКИЙ ГАРНИЗОН (1921-1939 ГОДЫ)

В статье, на основе документальной источниковой базы и историографических работ исследовано дислокацию подразделений Львовского гарнизона в 1921-1939 годах. Отражены особенности формирования гарнизона города в начале 20-х годов прошлого столетия, освещено изменения в структуре городского гарнизона в межвоенный период.

Ключевые слова: Львов, гарнизон, Вторая Речь Посполитая, польское войско, военное подразделение.

Andrii Shcheglov

LVIV GARRISON (1921-1939)

The city of Lviv in the interwar period became a strategic military value. Military territorial headquarters were placed in Lviv and the city garrison was one of the largest in the interwar Polish state. It consisted of infantry, artillery, cavalry, aviation, armored units and the others. In addition to combat units, different support units and military school – Cadet Corps №1 were stationed in Lviv. Dislocation of Lviv garrison units during 1921-1939 is analyzed in the article which is based on available sources and historical heritage. Formation peculiarities of the city garrison in the early 20s of the last century are presented, changes in the structure of the garrison during the interwar period are showed.

Key words: Lviv, garrison, Second Polish Republic, polish armed forces, military unit.